

laver, jo større bliver ventelisterne – stort set i hvert fald.

Vi har i Dansk Folkeparti også set, at man i øjeblikket presser på, for at skolerne skal have løst en lang række opgaver, for der kommer flere skolebørn, og skolebygninger skal bringes i stand. Og sådan kunne jeg bringe det ene eksempel efter det andet på, hvordan regeringen presser på kommunerne og amterne.

Det bringer os så alt sammen hen til det, der er ved at være aktuelt i de her dage: de årlige forhandlinger mellem på den ene side kommunerne og amterne og på den anden side regeringen. Og her er vi nok nogle stykker, der vil se meget spændt på, hvordan de forhandlinger kommer til at gå.

Jeg skal ikke lægge skjul på, og det har ikke noget med personer at gøre, at jeg synes, det er meget forkert, at de årlige økonomiske forhandlinger er ført fra Indenrigsministeriet og over til Finansministeriet. I gamle dage – gamle dage var dengang, jeg i 1990 kom i Folketinget – da mener jeg, at de årlige forhandlinger altid fandt sted mellem indenrigsministeren, Indenrigsministeriet, og så de kompetente kommunale organisationer.

Men jeg tror, det bliver et stort og langt tovtrækkeri, for hvis kommunerne skal have budgetterne til at hænge sammen, sådan hedder det vist i fagsproget, så bliver det en utrolig svær situation for kalenderåret 1998 og for de kommende år, for vi kan jo allerede nu af de foreløbige tal og beregninger, som vi har fået vores økonomiske forvaltninger i hvert fald i min kommune til at lave, se, at det bestemt ikke ser rosenrødt ud, medmindre regeringen går hen og siger, at når vi, altså regeringen, stiller de og de krav til kommunerne, er det klart, at der også følger penge med.

Til syvende og sidst ender hele den her fest i én ganske bestemt ting: skatteprocenten. Og da vil jeg gerne sige helt uden omsvøb, at når man modtager sit skattekort – man kan være en hvilken som helst skatteyder, det kan være én selv, det kan være indenrigsministeren, og det kan være Folketingets formand – er man reelt ligeglad med, hvor stor en del af procenten der er til kommunen, til amtet og til staten. Det, man ser på, er den trækprocent, man får.

Og dér synes jeg, det er lidt kedeligt, at man i den skattereform, regeringen lavede, og som i høj grad også har noget med kommunerne at gøre, sætter den statslige skat ned. Det er præcis, som man har lovet; det skal siges, ingen

vaklen i det geled. Ja, nu må vi så takke Enhedslisten for det, de var nemlig ved at få noget igennem omkring det at ændre i skattereformen, kan vi godt sige, men det lykkedes ikke.

Skattereformen kører, men den kører jo sådan, at der jo ganske enkelt sker det, at selv om statsskatten er blevet sat ned, så er kommuneskatterne og amtsskatterne specielt igennem disse tre-fire år, hvor skattereformen har fungeret, næsten steget tilsvarende. Jeg har hørt i min øresnegl, at man i amterne påtænker en forhøjelse på ca. 0,7–0,8 pct. for 1998, og mange kommuner følger sikkert efter med noget lignende. Så er vi næsten oppe i nærheden af små to pct.

Og her er vi kommunalt set ved det, vi i Dansk Folkeparti siger er sagens kerne, for der må være en grænse for befolkningens ydeevne, og der må så også være noget med, at man en gang imellem måske finder nogle begrænsninger i de krav, man stiller. Det må så være op til kommunal- og amtspolitikerne – og også her i Folketinget – at finde ud, hvor de grænser skal gå, og så finde en løsning. Men det ser i hvert fald meget sort ud, når vi når ud af 1998, hvor skattetrykket måske samlet set er det samme.

Jeg mener, at et af de kommunalpolitiske problemer, vi står over for, er, at de krav, der stilles – også fra regeringen – til kommunerne, faktisk ikke lader sig gøre inden for de eksisterende skatteprocenter. Det er faktisk ikke det, vi havde troet skattereformen skulle bringe med sig. Men det har den desværre gjort.

Formanden:

Så er det hr. Niels Jørgen Langkilde som privatist.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

SF's ordfører, hr. Kristen Touborg, rejste nogle spørgsmål i debatten, som den konservative ordfører, fru Pia Christmas-Møller, ikke kunne nå at svare på. Nu skal jeg gøre det lidt grundigere, for jeg synes, at det, der blev taget op, var væsentligt.

Det Konservative Folkeparti ønsker, at amterne skal fjernes med tiden. Det er der ingen tvivl om. Men vi er også klar over, at det er ikke noget, vi kan gøre fra den ene dag til den anden.

Det, der får os til at gå ind i den vinkel på miljøområdet, er naturligvis, at der er meget store forskelle fra amt til amt. Der er nogle amter, der optræder som sorte amter, kan vi sige, hvor de gerne vil have alle mulige former for forureningens virksomheder, og hvor de ikke laver en sær-